

האיגוד הישיבני

השיעור נמסר בכל יום ראשון בישיבת המקובלים "נהר שלום" ומועבר דרך הלוויין והרדיו ועוד

י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש	
6:40	6:58	7:01	6:59	כניסה:
7:56	7:58	7:59	7:56	יציאה:
8:35				ר"ת:

גליון מס' 19
שבת חוה"מ פסח
התשפ"ד

השיעור נמסר בחול המועד התשפ"ב

ספירת העומר ושירת הים

תיאור קרבן העומר • ספירת העומר לא "נורמלית" • בלי קיצורי דרך • ניסי הצלה בזכות העומר • המצב הבטחוני תלוי בלומדי התורה • שמעיה ואבטליון מזרע סנחריב • בלי אטום... מדוע הים לא רצה להקרע? הילולת הכבא מאיר • במחיצת הכבא מאיר • ברכותיו להכנס בן ציון • הילולת בעל השמן ששון

מה זה קרבן העומר?

הנה זכינו להשתדל ולעשות את ליל הסדר כמו שצריך בעזרת ה'. "ליל הסדר" הוא לילה שעושה לנו סדר בכל השנה, בלימוד, במעשים טובים, בעבודת ה'. אז בעזרת ה' שכך יהיה, שיאיר עלינו האור הגדול הזה לכל ימות השנה.

היום נתחיל לדבר בעזרת ה' בענין מצוות העומר, הכוללת: הקרבת מנחת העומר, וספירת העומר. [אחר כך, מטבע הדברים, נדבר על קריעת ים סוף - שביעי של פסח, וכן בעזרת ה' נדבר על ה"בבא מאיר" שההילולא שלו היה עכשיו ב"ז ניסן].

על קרבן העומר כתוב: "כי תבואו אל הארץ... והבאתם את עומר ראשית קצירכם אל הכהן והניף את העומר לפני ה' לרצונכם ממחרת השבת יניפנו הכהן". הקב"ה ציוה אותנו להקריב את מנחת העומר למחרת יום טוב הראשון של פסח. מנחת העומר היתה באה מסולת של שעורים שהיו קוצרים אותם במוצאי יום טוב ראשון של פסח. ואפילו אם מוצאי יום טוב ראשון היה חל בשבת, היו קוצרים בשבת. והיו מביאים את השעורים לבית המקדש, טוחנים אותם, ומנפים אותם ב"ג נפות. [ונקרא "עומר" כי המנחה היתה בשיעור "עומר" שהוא עשירית האיפה].

ומדוע היה בא משעורים? כי שעורים זה מאכל בהמה. וכל זמן שלא הגיע שבועות ולא קיבלנו את התורה, עדיין אנחנו בבחינת "בהמה". [ובשבועות, היו מקריבים את "שתי הלחם" שהיו עשויים מחיטים - מאכל אדם, כי במתן תורה נהיינו בן אדם].

האם אחרי ליל הסדר "הוזרים אהורה"

זה קרבן העומר, ומה זה "ספירת העומר"? כתוב: "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהינה, עד ממחרת השבת השביעית, תספרו חמישים יום". ממוצאי יום טוב ראשון של

פסח, היום שהיה בו קרבן העומר, מתחילים לספור עד מתן תורה.

הספירה היא הכנה למתן תורה, אנחנו מכינים את עצמנו לקבל את האור הגדול של קבלת התורה. "וספרתם לכם" מלשון ספיר ויהלום. מה זה ספיר? אבן טובה, שכאשר מלטשים אותה היא מאירה, כך אנחנו על ידי מצוות ספירת העומר, מלטשים את הנשמות שלנו ומאירים אותן כספירים, מטהרים אותם. אבל צריך להבין, הרי כבר בליל הסדר, זכינו לקבל הארה גדולה, הארת המוחין העליונה, שפע אדיר שאין כמותו, שפע מבורך בכל מכל כל. ואם עשינו כל כך הרבה הארות גדולות בליל הסדר, למה צריך על ידי ספירת העומר להביא עוד הפעם ועוד הפעם, כל יום ויום?

ובאמת זאת שאלת החכם בליל הסדר: "מה העדות והחוקים והמשפטים אשר צוה ה' אלהינו אתכם", כלומר, הוא רואה שבלי ליל הסדר זכינו לקבל הארה גדולה, ואחר כך מתחילים ספירת העומר, אם כן, כל מה שקיבלנו ביום הראשון, הכל מסתלק? לכן הוא אומר: מה קורה פה? למה צריך הכנה אחרי ליל הסדר? ואם צריך הכנה, למה מגיע כל האור בפסח? והתירוץ הוא: כל מה שזכינו ביום הראשון, הכל היה בדרך נס! "ואת ערום ועריה" - שבאמת לא היינו ראויים עדיין לאור הגדול הזה, ורק הקב"ה עשה איתנו נס ופלא, ונתן לנו את האור הגדול כדי לגאול אותנו.

מדוע? כי הקב"ה הבטיח לאברהם אבינו להוציא אותנו מכור הברזל - ממצרים, והיינו במצרים במ"ט שערי טומאה, ואם עוד רגע אחד היינו נשארים במצרים, כבר לא היינו יכולים לצאת מהטומאה הזאת לעולם. לכן הקב"ה כביכול היה חייב להביא לנו את האורות האלה, בפעם אחת בלי הדרגה, בשביל שנצא לחירות, אף שלא היינו ראויים.

אבל אחר כך, כאשר כבר יצאנו ממצרים, היינו צריכים עבודה יום יום, כדי להזדכך ולהיות ראויים באמת

היום, להאיר בנשמה שלנו את החלק של היום הזה, זה המטרה.

נמצא שההכנה למתן תורה הולכת **שלב אחרי שלב**, בכל יום, מצד אחד - נכנסת מדרגת קדושה ואור, וכנגד מצד שני - יוצאת מדרגת טומאה, **נכנס אור - יוצא טומאה**, האור - מגרש את החושך. זה **הסוד** שבדבר. וימי **הספירה** מאיר **כספירים** לנשמות שלנו, נכנסת הארה ומוחין, ויוצאים החוצה הסטרא אחרא.

לכן כותב **מהר"ח** שכל יום ויום בימי הספירה, אדם מתקן עוד מדרגה, בהתחלה **חסד שבחסד**, אחר כך **חסד שבגבורה**, **חסד שבתפארת**, וכן הלאה, ככה זה הולך. כל יום עוד קצת ועוד קצת. עד שמתקן את כל החסד והגבורה והתפארת והנצח וההוד והיסוד והמלכות, מתקנים את הכל, ומכינים את עצמנו. כי בכל יום ויום בימי הספירה אנחנו מקיימים מצוה בפני עצמה של "ספירת העומר" להאיר בה את נשמותינו.

ימי הספירה - ימי הקטנות

רבנו האר"י אומר שעכשיו זה ימים של **קטנות המוחין** - כמו תינוק, ואיך שאדם מדריך את עצמו ללכת בימים הללו, ככה הוא הולך. כי בימי הספירה זה נקרא שאדם נולד מחדש. לפי זה אומר **הרש"ש**: איך שאדם מתנהג בימים הללו, כך הוא יתנהג **כל ימות השנה**, פלא פלאות! אם בימים האלו הוא לומד טוב, יש לו מידות טובות, מנסה לזכך ולטהר את עצמו, כל השנה שלו תהיה מזוככת עם מידות טובות! כי עכשיו זה ימי הקטנות, וכתוב: "חנוך לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה". ואם כן עכשיו זה הזמן שאדם יטהר את עצמו, מעט מעט, יגדל ויזכה מקטנותו.

הקדושה צריכה תמיד להתחיל מימי הקטנות של הילד, לחנך אותו, להוליך אותו בדרך ה'. [כמו הבבא מאיר שב-ל"ז ניסן ב' דחול המועד חלה ההילולא שלו, שמקטנות היה קדוש וטהור].

דברי הזוהר - ספירת העומר כשבעה נקיים

נמצא שאדם שרוצה לזכות ל"לפני מי אתם מטהרים ומי מטהר אתכם" בחג השבועות, צריך להתכונן עכשיו בימי הספירה, זה הקדושה הגדולה, אתה רוצה לזכות לקדושה? עכשיו זה הזמן!

רשב"י אומר **בזוהר הקדוש**, שההכנה למתן תורה בימי הספירה, היא **מצוות הספירה** עצמה, חוץ מתיקון המידות והמעשים, כי הספירה עצמה יש בה **כח טהרה** מיוחד.

ונקרא לכם מתוך הזוהר את דברי קדשו: **רַבִּי אֲבָא וְרַבִּי חֵיָא הוּוּ אֶזְלֵי בְּאַוְרְחָא - הוּוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ, אָמַר רַבִּי חֵיָא לְרַבִּי אָבָא: פְּתִיב [כתוב] "וּסְפִרְתֶּם לָכֶם מִמְחַרְתְּ הַשְּׁפָת מִיּוֹם הַבֵּיאָכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפָה" - מֵאֵי קָא מֵיָרִי - מה הוא הסוד של הספירה? אָמַר לֵיהּ, הָא אוּקְמוּנָה חֲבַרְיָא - אמר רבי אבא לרבי חייא, הרי כבר העמידו ופירשו החברים דבר זה.**

לקבל את את השפע ואת האור הגדול הזה, ומתי **קבלנו אותו** שוב אחרי הזדככות? בחג השבועות! במתן תורה על הר סיני!

התיקון היומי מסלק את החושך היומי

למה הדבר דומה? לעובר בבטן אמו, איך בא לו האוכל? איך הוא ניזון? **על אוטומט**. אמא שלו אוכלת, זה הולך לטבור שלו וכך הוא ניזון, בדרך פלא. העובר לא צריך לעשות שום פעולה בשביל לקבל את המזון. אבל אחרי שיצא מבטן אמו, רק אם הוא בוכה - מקבל, אבל אם הוא לא בוכה - לא יקבל. אותו דבר עם ישראל, כאשר היו במצרים, לא היו צריכים לעשות שום פעולה, הקב"ה אמר להם "עכשיו אתם בחינת עיבור" - **הבן הבכור העליון בעיבור**, ככה תקבלו את השפע שלכם. אבל אחרי שיצאו ממצרים, זה "הלידה", עכשיו צריכים **עבודה**, ורק על ידי שעובדים ומזדככים - מקבלים.

וככה זה לא רק ביציאת מצרים עצמה, אלא כל שנה ושנה, נכנס האור הגדול **בפעם אחת** בליל הסדר, וממוצאי יום טוב מתחילים לעבוד, יום יום. כמו עכשיו, שאנחנו נמצאים בימי הספירה, צריך להזדכך ולעבוד, שכל אחד יתקן את עצמו שיהיה **כלי ראוי** לקבלת התורה, לקבלת השכינה, לקבל את האור הגדול במתן תורה.

ימי הספירה הם ההכנה **לחתונה הגדולה שאין כמותה**. שתהיה בעוד 48 יום, ככה זה הולך. הולכים, ובעזרת ה' מתקרבים, עוד קצת ועוד קצת. לכן עכשיו זה הזמן שמשתדלים ומתקנים את עצמנו, את המידות שלנו. צריך שכל יום אדם יתקן את מעשיו, וילך בדרך ה'. עכשיו זה הזמן, עכשיו זה הכח הגדול.

ספירת העומר - לא ספירה לאחור

אבל יש כאן שאלה, שהספירה שאנחנו סופרים את הימים למתן תורה, אנחנו לא עושים את זה בצורת "נורמלית", כי למשל אדם יש לו **חתונה** עוד חמישים יום, איך הוא יספור? הוא כל יום יגיד: "נשאר לי עוד ארבעים יום לחתונה", ואחר כך יורד: "נשארו 39 יום", "נשאר עוד 30 יום", "נשאר לי עוד 29 יום", ככה הוא סופר, כל יום הוא אומר את מספר הימים **שנשארו** עד החתונה.

אבל בספירת העומר, אנחנו **לא סופרים ככה**, ביום הראשון אתה לא אומר "נשארו 50 יום", אלא "היום יום אחד לעומר", וכן הלאה עולים ועולים, "היום שלושה ימים", "ארבעה ימים", "עשרים יום", ככה סופרים, ככה **ציוונו** הקב"ה לספור. וצריך להבין את הדבר הזה, למה **לא סופרים** כמה ימים נשאר לנו "עוד כך ימים נשאר למתן תורה", הרי כל המטרה של הספירה זה מתן תורה?

אלא, **התשובה** היא, שבספירת העומר, המטרה זה לא רק להגיע ליום החמישים, אלא לכל יום ויום יש מטרה לתקן ולהביא אור, כאשר ספרנו "היום שני ימים לעומר" המטרה היא להביא את האור והקדושה של אותו

מדוע לא מספיקה ספירת שבעה ימים

נמשיך את הזוהר. עכשיו הזוהר שואל שאלה: התם וספירה לה שבעת ימים, אבל הכא שבע שבתות, אמאי שבע שבתות - אחרי שהסברנו שספירת העומר זה כמו ספירת אשה, אם כן הרי לטהרת אשה מספיק שבעה ימים, ולמה בעומר צריך לספור שבע שבתות שהם מ"ט ימים, ולא מספיק שבעה ימים?

מתרץ הזוהר: בגין למזכי לאתדכא במיין, דההוא נהר דנגיד ונפיק, ואקרי מים חיים, וההוא נהר, שבע שבתות נפקו מניה, ועל דא שבע שבתות ודאי - בשביל לזכות להטהר במים של אותו נהר שנמשך מהבינה העליונה, מאימא העליונה, שיש לה מ"ט שערים שבהם נטהרים ז"ן שנמשך ויוצא מהבינה העליונה בלי הפסק ונקרא מים חיים מי החסדים ואותו שהוא בינה, שבע שבתות יצאו ממנו, שהם שבע ספירות שכל אחת כלולה משבע, ולכן בודאי צריך שבע שבתות.

כלומר, הזוהר מסביר, שלהטהר במקווה תחתון מספיק להטהר שבעה ימים ולטבול, אבל מקווה עליון אי אפשר להיטהר ולטבול אם לא שנספור שבע שבועות. ולכן כל יום כל יום, נוסיף עוד קדושה ועוד טהרה, עד שאדם יהיה מוכן לטבול במקווה העליון בחג השבועות.

מסלול ספירת העומר בלי קיצורי דרך

ממשיך הזוהר ואומר מילים קשות, אוי ואבוי: תא חזי, כל בר נש דלא מני חושבנא דא, אינון שבע שבתות תמימות, למזכי לדכיותא דא - בא וראה, שכל אדם שלא מונה את החשבון הזה של אותם שבע שבתות תמימות, כדי לזכות לטהרה זו מאחיזת החיצוניים, הטומאה והקליפה שנדבקו בו - לא אקרי טהור, ולא בכללא דטהור הוא, ולא הוא פדאי למנהוי ליה חולקא באורייתא - האדם הזה לא נקרא טהור, והוא לא בכלל ישראל הטהורים, ואין הוא ראוי שיהיה לו חלק בתורה!

והזוהר ממשיך: ומאן דמטי טהור להאי יומא, וחושבנא לא אתאביד מניה - מי שמגיע טהור לחג השבועות וחשבון הימים לא נאבד ממנו, פד מטי להאי ליליא, לבעי ליה למלעי באורייתא, ולא תחברא בה, ולנטרא דכיו עלאה, דמטי עליה בההוא ליליא, ואתדכי - כאשר יגיע לליל שבועות, צריך הוא לעסוק בתורה, ולהתחבר במלכות, ולשמור את הטהרה העליונה שהגיעה עליו באותו לילה ויטהר, כי עתה בלילה זו על ידי הלימוד והמקוה נעשה טהור.

נשים לב מה אומר כאן רשב"י: אם אדם יום אחד לא ספר, יום אחד איבד את הספירה [בלילה וביום, שגם ביום לא ספר] שכת, הבן אדם הזה "לית דין מסטרא דטהור", הוא לא מצד הטהרה! עד כדי כך! אינו ראוי לקבל את התורה!

תארו לכם מה זה המעלה של ספירת העומר, כל יום מזכך את הבן אדם, מטהר אותו, מנקה אותו, כדי שיגיע מוכן ליום הקדוש. ולכן אסור לאבד אפילו יום אחד מהספירה, כי זה

אבל תא חזי - אבל בא וראה: ישראל פד הוון במצרים, הוון ברשותא אחרא - והוון אחידן במסאבותא, פאתתא דא, פד היא יתבא ביומי דמסאבותא - והיו אחוזים בטומאה, בכשפים ועבודה זרה, כמו אשה היושבת בימי טומאתה - בתר דאתגזרו עאלו בחולקא קדישא, דאקרי ברית, פיון דאתאחדו בה, פסק מסאבותא מנייהו פדא אתתא פד פסקו מנה דמי מסאבותא - אחר שנימולו בערב פסח, נאחזו חזק בחלק הקדושה אצל המלכות, וכיון שנתקשרו במלכות, האור מגרש את החושך, ופסקה הזוהמה מהם, כמו אשה שפסקו ממנה הדמים הטמאים.

עכשיו הזוהר מסביר שהטהרה הזאת נעשית על ידי הספירה: בתר דאתפסקו מנה פתיב וספירה לה שבעת ימים - אחרי שפסק מאשה דם טומאתה, כתוב "וספרה לה שבעת ימים" [ואחר תטהר] - אוף הכא, פיון דעאלו בחולקא קדישא פסקא מסאבו מנייהו - ככה גם כאן, כיון שנכנסו ישראל בחלק הקדושה [בצאתם ממצרים] פסקה הטומאה מהם - ואמר קוב"ה: מכאן ולהלאה חושבנא לדכיותא "וספרתם לכם" - מכאן ואילך צריך לעשות חשבון ימי טהרה: "וספרתם לכם".

ספירה לתועלת

עכשיו הזוהר מפרש את המילה "לכם": לכם דייקא, "לכם" דוקא [לתועלת שלכם] כמה דאת אמר וספירה לה שבעת ימים, "לה - לעצמה" - כמו שנאמר באשה וספרה "לה", ודרשו רבותינו: לתועלתה. אוף הכא לכם "לעצמכם" בגין לאתדכא במיין עלאין קדישין ולבתר למיתי לאתחברא ביה במלכא, ולקבלא אורייתיה גם כאן הספירה היא "לכם", לתועלתכם, שתוכלו להטהר במים העליונים הקדושים - מימי חסדים דבינה, ותזכו להתחבר במלך הקדוש שהוא ז"א, ולקבל את התורה בחג השבועות.

מה אומר כאן רשב"י? בני ישראל צריכים לצאת מטומאת מצרים. אתם יודעים מה זה טומאת מצרים? מי יכול לצאת מזה? אומר להם הקב"ה אתם יודעים איך תצאו? בזכות מצוות העומר, בזכות ספירת העומר. היום אין לנו עומר להקריב, אבל יש לנו ספירת העומר, תספור בשביל לקבל את התורה, וספירת העומר עצמה, תנקה ותטהר אותך.

והזוהר עוד אמר לנו, שהספירה היא כמו הספירה של אשה שנטהרת, שעל ידי שסופרת שבעת ימים יכולה להטהר. אותו דבר אנחנו צריכים להיות טהורים לאבינו שבשמים, איך נעשה את הטהרה הזאת? על ידי שסופרים ספירת העומר שהיא ספירת "ימי טהרה".

ולכן "עומר" זה ראשי תיבות עוד מעט ואין רשע. אין רשעות בבן אדם, נגמר. על ידי שהוא סופר את העומר, נטהר מהרשעות. אין רשע!

המסלול איך לקבל את התורה, מסילה העולה בית אל. אין דילוגים ואין קיצורי דרך!

ללמוד פרקי אבות ולקנות נעליים...

ומלבד מצוות הספירה עצמה שהיא מטהרת, צריך לתקן את המידות ולשפר את המעשים, וככה להזדכך בימים הללו. לכן לא סתם נוהגים לקרוא "פרקי אבות" בזמן הזה שאחרי פסח, כדי שאדם ילמד מוסר, יתקן את עצמו במידות טובות, ויטהר את עצמו.

הגמרא אומרת: לעולם ימכור אדם כל מה שיש לו, אפילו קורות ביתו, ויקנה "מנעלים לרגליו" - אומרים **רבתינו**, מה זה "מנעלים לרגליו"? "מנעולים להרגליו" - אל תקרי מנעלים לרגליו אלא מנעולים להרגליו. שיעשה "מנעול" להרגלים הלא טובים, לקנות להם מנעול. והזמן לתקן את ההרגלים הלא טובים זה עכשיו בימים הללו.

וגם יש בפרקי אבות, **ארבעים ושמונה קנינים** שהתורה נקנית בהם. ר' ישראל **מסלנט** אומה, שיש מ"ט ימים עד שבועות, ולכן בכל יום יעבוד ויקנה קנין אחד מקניני התורה, וביום המ"ט יחזור על כל הקנינים, ויראה את מצבו.

ההיסטוריה העשירה של מצוות העומר

אנחנו צריכים לדעת, שמצוות העומר היא מצוה יקרה וחביבה מאוד מאוד לפני השי"ת. ואנחנו נראה בעזרת ה' עכשיו, כמה פעמים במהלך הדורות, ניצלנו בזכות מצוות העומר.

דבר ראשון, כל מה שזכה אברהם אבינו לרשת את **ארץ ישראל**, אמר לו הקב"ה: "בזכות שיקימו את מצוות העומר, הם יקבלו את ארץ ישראל". ואיך יהושע הכניס את עם ישראל לארץ ישראל למעשה? על ידי מצוות העומר. כי הם עברו את הירדן ב' בניסן, ואז הקריבו מצות העומר, וזכינו להיכנס לארץ ישראל. בנוסף: איך אחר כך נפלה **חומת יריחו**? כתוב שעל ידי מצוות הקרבת העומר נפלה חומת יריחו תחתיה, זה אחד הדברים שגרמו לה לשקוע ולרדת למטה.

וגם בימי **מרדכי היהודי**, איך הכניעו את המן הרשע ואת אחשוורוש ואת כל הצרה הגדולה הזאת? הלא כשבא המן הרשע לדבר עם מרדכי ראה אותם עוסקים ב"מצוות העומר". ואמרו רבותינו המצוה הזאת של העומר, הכניעה ודחתה את עשרת אלפים ככר כסף של המן!

וכן הוא בימי **גדעון**, עם ישראל לא הלך בדרך ה', הקב"ה שלח להם את חיילי מדין. והם באו להלחם עם ישראל היו רוצים להיכנס בעם ישראל לעשות בהם שמות. והם היו צבא כחול הים אשר לא יספר מרוב. וכל היבול שהיה צומח לישראל, היו נכנסים ומשחיתים אותו, הכל היו לוקחים.

באותה שעה עם ישראל היו סגורים, לא היה אפשר לברות, פחדו פחד מות, אין מה לאכול, אין מה לשתות, עצרו את הכל. עם ישראל ידע שאין מה לעשות, אלא רק לחזור לאבינו שבשמים. חזרו בתשובה. [רק שכאשר אדם

משתדל ויודע באמונה שלימה שיש לנו א-ל אחד יחיד ומיוחד, רק אבינו שבשמים, עובד את ה', הכל יבוא לו]. חזרו בתשובה, שלח להם הקב"ה את גדעון, איך הוא הציל את עם ישראל? על ידי **מנחת העומר**, כך כתוב **במדרש על פי הפסוק**, הביא מנחת שעורים, "מצות העומר היא שעמדה להם בימי גדעון" - וגדעון עם שלוש מאות חייל עמד נגד המוני חיילים של מדיין.

תקציב הביטחון ללומדי התורה

עוד מעשה ידוע, עם **סנחריב בימי חזקיה**, סנחריב היה מלך אשור, היה לו שר צבא חזק שאין כמותו, קראו לו **רבשקה** שאמר לו: "אנחנו חייבים לנצח את עם ישראל". חזקיהו שהיה מלך ישראל, שלח לסנחריב: "מה לך ולי? רד ממני".

חזקיהו היה מלך צדיק וגדול, עם ישראל אהבו אותו מאוד. הוא החדיר תורה בישראל עד ש**מדן ועד באר שבע לא** היה **תינוק ותינוקת שלא בקיאים בהלכות טומאה וטהרה**, כל כך הרבה תורה היה בזמנו.

על חזקיהו כתוב: "**וחובל עול מפני שמן**" - חובל עולו של סנחריב מפני שמנו של חזקיהו המלך, שהיה דולק בבתי מדרשות. מה הכוונה? חזקיהו היה לוקח את כל השמן, את כל הכסף, כל האוצרות, את הכל היה משקיע בלומדי התורה, מי שלומד תורה, היה פותח לו.

היועצים, השרים, הסגנים, הממשל, אמרו לחזקיהו, "שמע אדוני המלך, סנחריב מגיע, חייבים לעשות צבא רציני... חייבים **טנקים**, כלי משחית, כלי מלחמה, צריך **תקציב מיליארדים** בשביל הצבא, מה יהיה?" וחזקיהו אומר להם: "לא צריך שום דבר, את כל תקציב הביטחון אני מעביר לבני תורה. ואם המצב קשה, אז בדיוק להיפך! צריך לתת לבני תורה פי כמה! **כי הם המצילים! רק הם המצילים!** אף אחד אחר לא יכול להציל! אל תפחדו, אני אחראי, אם לומדים תורה, אין בעיה".

חזקיהו המלך ידע את העבודה! הוא אמר שכל הכסף ילך ללומדי תורה, מי שלומד תורה יקבל, מי שלא לומד, לא יקבל. זה הצבא! אמר לו רבשקה: "אני אתן לך סוסים כדי שהמלך ירכב עליהם..." אמר לו חזקיהו: "תסתלק מכאן! אנחנו עובדי ה', אנחנו לומדי תורה, אתה תעמוד מול התורה?

הביא סנחריב צבא אדיר, שני מיליארד וחצי חיילים, לא מגזים, ככה יוצא **מהגמרא בסנהדרין** מי שיעשה חשבון. הצבא והסוסים תפסו 150 קילומטר! המחנה היה כבד מאד. זה כמו **שעומדים חיילים צפופים מכאן [ירושלים] עד צפת...** כל אלה עמדו בשערי ירושלים.

"מטבוחה" שמיימית...

בא רבשקה למלחמה, והוא אומר לחייליו: "אני רוצה לעלות על החומה לראות מה הולך בירושלים", עשו לו מדרגות כאלה, והוא רואה את ירושלים. אותו היום היה ערב פסח, והוא רואה הרבה רעש... הוא אומר "רגע,

כמה יש פה? למה הבאתי כל כך הרבה?... גם אם כל אחד מהחיילים יתן מכה קלה באצבע שלו, אנחנו מגרגרים את כל החומה הזאת, נכנסים ברגע... והוא אומר לחיילים שלו: "לא צריך למהר, נחכה, נישן בלילה כמו בני אדם, נישן טוב... הביאו להם שקי שינה... בבוקר נקום... נגמור אותם בקלות..."

באו לחזקיהו מבוהלים: "אדוני המלך בוא תראה, ראה את כל הצבא עומד בחוץ... מה עשה? אסף את כל עם ישראל ואמר להם: "תאמינו בקב"ה שלא יעזוב אותנו, אנחנו לומדים תורה, לא צריך לעשות כלום! נעשה את ליל הסדר, תביאו קרבן פסח בבית המקדש, נעשה בשמחה, אל תחשבו על זה בכלל, נעשה כל אחד ראשו על כרעיו ועל קרבו והטלה יעשה לנו מָה... נעשה הכל כמו שצריך, עם הלל בשירה זמרה..." חזקיהו המלך לא הרגיש טוב באותו זמן, והיה אומר: "אני הולך לישון... והקב"ה ירחם..."

וחיילי רבשקה עומדים בחוץ, מריחים את הריח של הצלי שהיה עולה למעלה... יצא להם נשמתם רק מזה... והם רואים את עם ישראל שר, שמח, והם אומרים: "איך אפשר עליהם אלה? יש להם כזה אמונה, הם לא רואים 2 וחצי מליארד חיילים? והם שרים? אוכלים? איך אפשר?" ובלילה עם ישראל היו עושים את ליל פסח ויושבים ללמוד ולספר בניסי יציאת מצרים.

ובאותה שעה, הקב"ה קרא למלאך שהלך לבשל פירות, אמר לו: "תשמע, דחילאק אני צריך אותך... בדרך שלך, אתה רואה פה שנים וחצי מליארד חיילים? 'על הדרך' שלך 'טבחום' - כלומר, תבשל אותם בפנים - את המעיים עם הלב, עם הכבד, תעשה וואחאד מטבוחה כמו שצריך... ותבשל בפנים חזק... אבל תשים לב שכלפי חוץ לא ישרף מהם כלום, בפנים הכל שרוף, אבל בחוץ, הגופות ישארו שלמים. כי אני רוצה שהבנים שלי יראו את הנס, יראו כמה חיילים היו פה... אחרי שיראו, תעשה אותם עפר ואפר, אבק, שלא ישאר כלום, כדי שלא יצטרכו לטפל בהם!"

וכך הוה: המלאך עובר איפה שישנים החיילים, שלח כמה קרני לייזר... נכנס להם, תיק - בפנים אכל אותם, בחוץ נשארו שלמים, בבוקר קמו עם ישראל, לא מבינים, "איפה כל אלה שבחוץ, למה לא באים?" אמר להם חזקיהו: "מה אתם דואגים? תפתחו את השערים!" פותחים, רואים את כולם פגרים מתים! וואו! איזה ריקודים היה שם, איך הקב"ה עוזר לעמו ישראל, פלא פלאות, אין כמו מי שלומד תורה! הקב"ה לא עזב ולא יעזוב.

הניצולים הרגו את אבא שלהם

הקב"ה השאיר בחיים את סנחריב ושני בניו שראו את המפלה. והנה שני בניו שומעים את אבא שלהם מדבר לעבודה זרה שלו, לאלהים שלו, אומר לו: "תראה אם תציל אותי, אני מקריב לפניך את שני בני, זובח אותם לפניך!" והיה כאשר הם שמעו את זה, תפסו אותו: "אתה תקריב אותנו לעבודה זרה?? אתה רואה מה עשה הקב"ה מלך כל העולם,

ואתה ממשיך?" שחטו את סנחריב אבא שלהם, על המקום! והם התגיירו, וחזרו בתשובה. מי יצא מהם? שמעיה ואבטליון. רבנו האר"י אומר שהנשמות של שני הילדים האלה באו בגלגול של שמעיה ואבטליון, תיקנו אותם. מתי כל זה היה? בליל ט"ו בניסן ליל קצירת העומר, אומרים חז"ל, "מפלת הרשעים - בזכות העומר, על ידי מנחת העומר. ואומר הרב דע לך, בגאולה העתידה, כל מה שראית על ידי העומר, זה כלום! בגאולה העתידה יקחו את הרשעים הללו, כולם ביחד הקב"ה יעשה אותם כולם אבק! לא צריך אטום לא צריך בטום, יבואו מליארדים, כל העולם יבוא... יחשבו להלחם בישראל, הקב"ה ישחית את כולם, ועם ישראל לא צריכים לעשות שום דבר, עם ישראל ישב לבטח על ידי לימוד התורה, והקב"ה ישחית את כולם.

לכן עכשיו בימי העומר נשתדל חזק לנצל את הימים הללו, כי זה הזמן שמשתדלים ומתקנים את עצמנו, את המידות שלנו. כל יום אדם יתקן את מעשיו, וילך בדרך ה'. עכשיו זה הכח הגדול.

שתי זירות ושתי גאולות

יש לנו גם כן ביום ראשון בערב את חג שבועי של פסח, שבו עם ישראל עבר את הים, כתוב: "וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים, ובני ישראל יוצאים ביד רמה". איזה כוחות אדירים יש ביום הזה.

אחרי שעם ישראל יצא ממצרים, "וירדפו מצרים אחריהם", היה כאן שתי חלקים שרדפו אחריהם, וגם שתי גאולות נפרדות. מה הכוונה? כאשר רדפו מצרים אחרי ישראל כתוב: "וירא ישראל את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים" מהי היד הגדולה? אלא שפרעה הוא לא תינוק, הוא לא סתם רדף אחריהם, אלא הוא הביא סיוע גדול, הוא הוריד מלמעלה כוחות עליונים, את פרעה העליון - נחש עקלתון - הסטרא אחרא הכי גדולה, את כל המלאכים של הטומאה, מחנות מחנות של טומאה.

כאשר ראו ישראל את מצרים נוסע אחריהם, "ויראו מאוד", כי לא מדובר כאן רק על מצרים התחתונה אלא גם על מצרים העליונה, מחנות הטומאה העליונים, מלאכי חבלה, צבאות השמיים של הטומאה, כולם רודפים אחריהם, מה יעשו? "ויצעקו אל השם". מה עשה הקב"ה? "וירא ישראל את היד הגדולה" - הוציא איזה יד אחת, שרף כל מחנות הטומאה האלה, את כל המלאכים האלה, שרף אותם פעם אחת.

ועדיין, פרעה התחתון וכל חילו, נשארו בחיים, והמשיכו לרדוף אחרי עם ישראל. ועם ישראל עומד על הים וזועקים להקב"ה איזה זעקות. בוכים ומתחננים. מלפניהם ים, מאחוריהם המצרים, ואין להם לאן לברוח. לא יודעים מה לעשות, הם לא העלו בדעתם שהים יקרע. אמנם היה "ויאמינו בה" ובמשה עבדו, אבל היו זועקים ומתחננים מקירות ליבם להקב"ה שיעזור להם. ותפילה שאדם זועק מקירות ליבו מתקבלת.

ואכן הים נפתח לשנים עשר קרעים ובני ישראל עוברים ביבשה בתוך הים.

האיש הודיע לילדה שהוא יאלין להשליך אותה לים

התפילה עושה את הפעולה. בעניין הזה של תפילה מקירות הלב, אני רוצה לספר לכם מעשה נורא עם רבי ישעיה ברדקי, דבר ידוע: הוא היה מהראשונים שעלו מאשכנז לארץ ישראל. כאשר הוא עלה לארץ ישראל, הוא היה באוניה עם בנו ובתו. והנה כאשר התקרבו מעט לארץ, האוניה נשברה. והברירה היחידה שהיתה להם להינצל, זה לשחות במים עד חוף יפו. חוף יפו לא היה כל כך קרוב, והשחיה היתה קשה מאד, ובפרט שרבי ישעיה היה צריך לשחות עם בנו ובתו.

הוא שחה ושחה, תוך כדי שהוא מחזיק בשני הילדים, באמצע הדרך הוא רואה שהכוחות שלו אוזלים. הוא הרגיש שכדי להמשיך, הוא יהיה חייב להוריד ממנו את אחד מילדיו. אמר לעצמו: את מי הוא יציל? והוא הכריע שההלכה היא שכיון שהבן עושה הרבה מצוות, לכן הוא קודם לבת. ואכן תוך כדי השחיה, רבי ישעיה פנה אל בתו ואמר לה בצער: "בתי היקרה, אני מנשק אותך, אני בוכה עלייך, אבל אני מוכרח לעזוב אותך, כי אם לא, אף אחד מאיתנו לא יחיה, אני מוכרח לעזוב!"

ויהי כשמוע הילדה את הדברים הנוראים הללו, פרצה בבכי מר, והתחילה זועקת: "אבא! אבא! אל תעזוב אותי!", רבי ישעיה שמע את זעקותיה והזדעזע, הוא לא יכל לעזוב אותה. מה עשו? התחילו לזעוק ולהתפלל: "רבונו של עולם! תציל אותנו!". והנה בעודם זועקים ובוכים מקירות ליבם, לפתע הוא הרגיש שמקבל כוחות חדשים! [ככה הוא העיד], והמשיך בשחיה מאומצת! עד שלבסוף הגיע עם שני הילדים לחוף מבטחים! כעין הסיפור הזה היה עם הרב וואזנר זצ"ל שחי בתקופתנו, גם הוא ואשתו כשעלו לארץ באוניה, באמצע הדרך אמר הקברניט, נגמר לי הבנזין, אין לי איך להוזיז את האוניה, אין! מי שיכול לשחות, שיקפוץ, מי שלא, אין מה לעשות איתנו... הרב וואזנר סיפר שהוא ואשתו קפצו למים, שחו ושחו, והרגישו שכבר לא יכולים, ותוך כדי, היו בוכים ומתחננים להקב"ה, וככה בנס הגיעו לחוף מבטחים.

מה רואים כאן? שכאשר אדם זועק להקב"ה מקירות ליב, מעומק הלב, הכל נפתח. מהשמיים פותחים את השערים. שאדם ידע שהכל תלוי בתפילה. התפילה זה כח אדיר. ונחזור לעם ישראל שעומדים על שפת הים, מצרים מאחורה, הים מקדימה [עוד לא נפתח להם], מה עשו? זעקו מקירות ליבם, התפללו והתחננו.

ביקש את התמונות...

כתוב במדרש שהים התווכח עם משה, בהתחלה הוא לא רצה להקרע. ויש כאן שאלה עצומה: הרי בבריאת העולם, כאשר הקב"ה ברא את הים, הוא עשה תנאי עם השר של הים: "תשמע מה שאני אומר לך, בתאריך כ"א בניסן בשנת ב' אלפים תמ"ח לבריאת העולם, בעוד כמעט 2500

שנה, [זה יוצא 50 "יובלות" מבריאת העולם, 50 פעם יובל, וזה נקרא "היובל הגדול", שיצאנו בו לחירות עולם], אותו היום זה החירות של הבנים שלי, הם יוצאים ממצרים לקבל את התורה, ואני מבקש ממך שכאשר הבנים שלי יגיעו אליך לחוף ים סוף, וירדפו אחריהם המצרים, הים יקרע בשבילם לשנים עשר גזרים, והם יעברו בתוך הים ביבשה, והמים יהיו להם חומה מימינם ומשמאלם, כל שבט יעבור בגבולו, ואני מבקש ממך תן להם לשנות, תוציא פירות טובים, תעשה הכנסת אורחים! וכאשר יבואו המצרים, תסגור עליהם!" מבטיח לי? והשר של הים אומר: "בטח! אתה הבורא, אני מבטיח!" ואם ככה, כיון שהיה תנאי מפורש, אם כן מדוע כאשר הגיע הזמן, הים עשה בעיות? למה הוא לא רצה להפתח? למה התווכח?

אלא, שכאשר הקב"ה התנה עם הים, אמר השר של הים: "אתה אומר לפתוח בשביל בני ישראל שיהיו בערך שני מליון [שישים ריבוא רק הגברים מעל גיל עשרים] ולסגור על המצרים, אין בעיה! אבל איך אני יזהה אותם? תראה לי אותם עכשיו, שאני ידע איך הם נראים, כמו שמכניסים תמונה בקומפיוטר... תן לי תצלום... אמר לו הקב"ה אין בעיה אני מראה לך אותם והם יהיו שמורים במוח שלך, ובאמת הקב"ה צייר את שני מליון נשמות ישראל בתוך המוח של המלאך הזה - השר של הים.

כמו המחסום של שער יפו...

והנה כעת הגיעה השעה, בני ישראל עומדים על שפת הים, משה רבינו אומר: "יאללה תפתח, הגיע הזמן". ו... הים לא נפתח! "למה אתה לא פותח? אבל בורא עולם התנה איתך שתפתח, למה לא פותח?" אומר השר של הים: תשמע יש בעיה, זה לא זהה לתמונות שיש לי... ברגע שהתמונה תהיה בדיוק, הכל יפתח מיד, זה לא זהה. זה אותו דבר, עם ישראל עומדים והוא לא מזהה אותם.

ולמה לא זיהה אותם? כי בני ישראל עכשיו היו במצרים היו בתוך הטומאה, ואמנם יצאו, אבל עדיין לא מספיק עשו תשובה, וזה עדיין לא אותם נשמות שהקב"ה הראה לים בבריאת העולם, הוא הראה לו נשמות זכות וטהורות וכאן מה הוא רואה? זה לא אותו דבר!

יש דבר דומה כאן בירושלים: מי שנוסע לכותל, יש בשער יפו כזה מחסום, ויש שם מצלמה, ומכשיר עם כל המספרים שיכולים לעבור, וכשמגיע אוטו, אם המכשיר מזהה את המספר של האוטו, המחסום קופץ! עולה! נותן לעבור! אבל מי שהמכשיר לא מזהה אותו, המחסום לא נפתח, הוא מסמן לו "לך הצידה", ככה זה הולך, הכל אוטומטית.

ככה היה עם השר של הים, הוא לא זיהה את בני ישראל, לא פתח! ואז בני ישראל התחילו לזעוק ולבכות, התקרבו לה, חזרו בתשובה, הזדככו, ואז הים זיהה אותם... ונפתח! והים לא סתם נפתח, נפתח לשנים עשר גזרים, ועם ישראל הולך ביבשה בתוך הים. איזה ניסים ונפלאות!

צונאמי מצד לצד...

ואחר כך נכנסו המצרים גם כן בתוך הים, והים נסגר עליהם, יש מהם שצוללו כעופרת, ויש ביניהם שהיו צפים עד שיצאה נשמתם, וכולם היו מסתובבים שמה במערבולות, והקב"ה היה מחמם ושורף אותם, נתן בהם מכה שלא כתובה, מכה גדולה. אבל מה לעשות עם ישראל עם קשה עורף, יש ביניהם שלא האמינו שהמצרים טבעו, והיו אומרים, כמו שאנחנו יצאנו מפה, הם יצאו מצד שני. יא חביבי, איזה דמיונות...

אבל הקב"ה אומר: "מה הבעיה? הם לא מאמינים?" מיד אמר הקב"ה לים שיפלוט אותם. שעם ישראל יראו אותם, ואל תמית אותם מיד, כדי שיראו אותם מפרפרים ויעשו בהם נקמה אחרונה.

והים אומר "רבונו של עולם אתה נותן לי מתנה כזאת שאני יעשה בהם נקמה, למה אתה רוצה לקחת לי? תן לי לנקום בהם מה שעשו לבניך". אומר הקב"ה: "אבל הם לא מאמינים שהם בפנים. דחילאק, תוציא אותם..." בלית ברירה הים פלט אותם, ועם ישראל היו רואים אותם, איזה שמחה היתה להם, אתה יודע מה זה? פתאום הים פולט מליונים של גופות, זורק אותם ליבשה, זה ניסים ונפלאות שאין כמותם. וכל אחד מישראל, הגוי שעשה לו צרות בא על ידו, הא? ככה? היתה שם אשה אחת, שהמצרים הרגו לה את שני בניה במצרים הטביעו אותם, והשם שלהם היה אחד נקרא "עזי" ואחד "זמרת", נתנה למצרי בעין שלו "עזי" בא הבן שלה עזי, נתנה לו "זמרת" בעין השניה יצא זמרת.

ואחר כך היבשה היתה אומרת: "אני לא רוצה את כל הטמאים האלה אצלי, לא רוצה אותם". זרקה אותם בחזרה לים... והים אומר יא חביבי, הקב"ה אמר לי לפלוט ועוד פעם זורק אותם החוצה, עשה להם כזה פום פום, אחד מפה אחד משם, איזה דברים. איזה נפלאות.

החכמולוגים הצוללנים

אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה' אשירה לה', איזה שירה זמרה? הגמרא אומרת שאפילו עוברים במעי אמותיהם היו שרים, היה שם תזמורת הכי יפה בעולם. זקנים, מבוגרים, צעירים, ילדים, תינוקות. כולם שרים אותו דבר. והבטן של האשה נעשה כמו זכוכית ורואים שש תינוקות כולם שרים, שמו להם רמקול... כולם שומעים אותם, משהו. אני לא עושה צחוק, יש אומרים שהעוברים הוציאו את הראשים החוצה, וככה היו מזמרים. עד כדי כך, היה שמחה כזאת גדולה לעם ישראל.

כל זה נעשה ביום שביעי של פסח, ובכל שנה מתגלה אותו אור גדול, אותה ישועה גדולה שהיתה לעם ישראל. המקובלים כותבים שכל שנה ושנה, מי שיש לו עינים לראות, רואה את הים גזור לשנים עשר חלקים, הקב"ה מחזיר את זה את הים. עד היום אומרים אלה החכמולוגים הצוללנים עם המשקפות, שמוצאים למטה מרכבות פרעה. אני בהתחלה חשבתי זה בדיחה, אבל ביררתי ובאמת מוצאים

ממש את הגלגלים ואת המרכבות, לא אני אומר את זה, המדענים מוציאים, גדל כבר עשבים ועצים מסביב, אבל רואים את האופנים ואת הגלגלים של המרכבות, מה רבו מעשיך ה', איזה ניסים ונפלאות.

עכשיו, אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת, כולם אותו שירה. וזה דבר גדול לשורר ולשבח להקב"ה על כל הניסים והנפלאות שעשה עמנו האל יתברך בימים הללו, כמה זה זכות גדולה.

אלו ימים קדושים מאוד שאדם זוכה בהם להגיע למעלות נשגבות, לכן צריך להכין את עצמנו חזק לימים הקדושים הללו. מעכשיו, כל יום ויום, אדם יקפיד על ספירת העומר עד שבועות. ואז בליל שבועות איזה לימוד, איזה אור, וכל אחד ואחד יכין את עצמו, וגם ייטיב את דרכיו, ייטיב את מעשיו, יקבל עליו קבלות, איך הוא לומד, איך הוא משתדל, וכך זה ילווה אותו לכל השנה כולה. אדם לא ישן, אלא יזעק להקב"ה, יתפלל, יבקש רחמים, ויראה שהדברים שלו מסתדרים כמו שצריך. ובאמת כל עם ישראל צריך ישועה גדולה.

מה שוחחו רבי מאיר בעל הנס והכבא סאלי

ביום חמישי היה יום פטירת ה"בבא מאיר", שזכינו לראות אותו בעינינו, ולהיות אצלו הרבה, מה זה בן אדם שכל כולו בתורה, בחסידות, בחשק ומרץ שאין כמותם, כולו נתון בתוך עבודת ה' כמו שהיה אפשר לראות מהמעשים שלו.

אנחנו זכינו ללכת אצלו, כאשר היינו בחורים, היתה תקופה שהיינו הולכים כל שבוע, לא ראינו אדם כזה בעולם. פעם ראשונה לקח אותי רבי יוסף וולטוך ע"ה, הוא אמר לי: "בא תראה מלאך". אבא שלו - הבבא סאלי - חיכה הרבה זמן לבן הזה. לפני שהוא נולד, רבי מאיר בעל הנס, אמר בחלום לבבא סאלי: "תדע לך, אתה תקבל בן שאין כמותו, ותקרא לו מאיר, שהוא יאיר לכל העולם בתורתו", וכך היה, שנולד לו בן, וקרא לו "מאיר". אתם יודעים שמאיר זה גימטריא אדמו"ר, ומאיר זה גם ראשי תיבות רוח אפנו משיח ה'. והבבא סאלי זכה לבן הזה, שהיה קדוש ונורא. כבר שהיה עוד קטן בגיל שבע, אבא שלו היה מעיר אותו, שיבוא לבכות על גלות השכינה, "בא תבכה איתי על גלות השכינה".

סיפר לנו בבא מאיר, שכאשר הוא נולד, היתה לו איזה בעיה רפואית, היה חולה, בא הדוד שלו "בבא דו" - [זה רבי דוד שנהרג על קידוש ה'], התפלל עליו, ברך אותו, והסתדר לו הכל בחזרה. כל מה שהיה צריך יישור, הכל התיישר בחזרה! גם כאשר הוא היה ילד קטן, הוא לא הרגיש טוב, חשבו שהוא כבר הולך לעולמו. בא הדוד שלו "בבא דו", התפלל עליו, החיה אותו בחזרה, אמר לאבא שלו: "אל תפחד הוא יחיה!", פלא פלאות.

הרב אמר לחכמים הזקנים: עוד לא הגעתם למה שהוא

הגיע בגיל 14!

הוא סיפר לנו, שעד גיל הבר מצוה, הוא לא ראה סוס אף פעם, כי הוא לא היה מסתכל על שום חיה

טמאה. פעם אחת הוא ראה סוס, וזה היה בלי כוונה... זה קרה ביום הבר מצוה שלו, ולקחו אותו באיזה מרכבה, והוא אומר: "פתאום ראיתי שהמנהיג של העגלה, המושך את העגלה, זה חיה..." ואמרו לו שזה נקרא סוס, ככה נודע לו מה זה סוס... [והוא אמר להם "סוס" ראשי תיבות: סוד ורק סוד...]. כאשר היה בגיל ארבע עשרה, הוא חיבר שיר שאין כמותו. וכאשר באו חכמי הספרדים לקבל פני ה**בבא סאלי** בנתיבות, הבבא סאלי שמח בהם הרבה, עשה להם סעודה כיד המלך. באמצע הסעודה אמר הבבא סאלי לנוכחים: "אני רוצה שנשיר את השיר של בני רבי מאיר". ולימד אותם את השיר, ושרו אותו ביחד. אחר כך אמר להם הבבא סאלי: "כמה שאתם חכמים, ורבנים גדולים, כמה שזכיתם ללמוד תורה ולחדש חידושים, לגלות פנים בתורה משהו לא רגיל, **תדעו לכם**, שעדיין לא גיליתם דבר, אין לכם שום ידיעה בסודות הגדולים שגילה בני בשיר הזה, שחיבר אותו כשהיה בגיל ארבע עשרה, כל מה שעשיתם וגיליתם במשך חייכם, עוד לא הגעתם למה שרבי מאיר גילה בשיר הזה!". וכל זה באיזה גיל? בגיל ארבע עשרה! איזה כח. במה אנחנו מדברים?

"לא שמעתי כזה פתח אליהו מעולם!"

פעם התלוויתי אליו לתפילה, זה היה באיזה בית ספר, לקחו אותו ברכב [היו קושרים לו על העינים בד שחור ולא מוציאים אותו הבד עד שמגיע למקום שלו], ירדנו, וראיתי אותו יושב על התיבה וקורא "פתח אליהו". אני רוצה להגיד לכם, אף פעם לא שמעתי פתח אליהו כזה! באיזה מרץ באיזה חשק, כאילו הבן אדם קורא "פתח אליהו" פעם ראשונה בחייו! אמרתי לעצמי: 'כנראה היום, יש לרב איזה ענין גבוה'. פעם אחרת עוד פעם הזדמן לי לשמוע אותו אומר פתח אליהו. ואני אומר לכם: גם אז היה אותו 'פתח אליהו', בדיוק באותו מרץ וחשק, באותה התלהבות! כאשר מורנו ורבנו חכם בן ציון אבא שאול לא הרגיש טוב, קיבל ארוע מוחי קשה מאוד. יצאתי ביום שישי, בבוקר השכם, לרבי מאיר בשביל לדבר עם הרב על חכם בן ציון, כאשר הגעת, הוא בדיוק היה באמצע "שניים מקרא ואחד תרגום", ולא היה אפשר להפריע, היה איתר ר' חיים טודורס והוא הציע שנחכה בחוץ במדרגות, ובאמת חיכינו בחוץ במדרגות עד שהרב יגמור. חיכינו אולי שעה, ושמענו איך הוא קורא שנים מקרא, מילה במילה, עם התרגום, איזה קריאה, בחיים שלי לא שמעתי כזו קריאה. אחרי שהרב סיים, אנחנו נכנסים בפנים, אומרים לו "כבוד הרב", והרב מייד אומר לנו: "תסלחו לי,

היום אני לא מרגיש טוב, הראש שלי מסתובב ולא יכולתי לקרוא שנים מקרא ואחד תרגום", אני אומר לו: "הרב, אף פעם לא שמעתי כזה שנים מקרא!" והרב אומר: "לא, לא, זה לא נקרא! בעוונות הרבים אני בצער גדול, לא יכולתי לקרוא שניים מקרא ואחד תרגום, כי אני לא מרגיש טוב". כך הוא אמר לנו, ואני לא שמעתי כזו קריאה אף פעם... אמרנו לו, שמורנו חכם בן ציון לא מרגיש טוב, הוא ברך אותו ואמר לנו "לא לדאוג, הוא יהיה בריא בעזרת ה' ועוד ילמד אותכם". וכך היה.

פעם, אני זוכר, הבן של חכם בן ציון, נשפך עליו הרבה מים חמים, נשרף, וביקשתי ברכה מבבא מאיר, [אני חושב שחכם בן ציון אמר לי, אם אתה הולך היום לרבי מאיר, תספר לו את זה]. אמר לי בבא מאיר: "תגיד לחכם בן ציון, שהבן שלו יצא מזה" וככה היה.

היה לנו זכות להיות אצלו הרבה, אני אף פעם לא הייתי עוזב את הישיבה, אבל מה? רק לרבי מאיר, היינו הולכים. ראש הישיבה היה יודע שאני הולך, אבל אף פעם לא דיבר, כי אני לא הייתי יוצא מפורת יוסף, אלא רק בשביל זה, כי לא הייתי יכול... הייתי במצב של 'תרצה או לא תרצה' זה הולך לבד... זה היה מגנט כל כך גדול.

אנציקלופדיה תורנית מהלכת

גם ביום שישי י"ח ניסן ג' דחול המועד זה פטירת רבי ששון בכר פרסיאנו שהיה ראש ישיבת בית אל, בעל שמן ששון כל ביאור על שער הכוונות עץ חיים על הסיודור, "אנציקלופדיה מהלכת" לא יודע איך אפשר לחבר חיבור כזה, אין כמותו בעולם. אמר לי רבי יעקב הדאיה, שסבא שלו חכם שלום הדאיה סיפר, שבמוצאי שבת איך שהוא היה אומר "שובה, ויהי נועם", בנעימות כזאת בכוונה, היו באים כל עיר העתיקה לשמוע את ה"ויהי נועם" שלו, זה היה נותן להם השראה לכל השבוע. איזה נעימות היתה לו, ככה אמר לו חכם שלום הדאיה.

ונברך, שזכותם של הצדיקים האלה ובעזרת ה' האור הגדול שיתגלה עלינו, שיגן על כל הקהל הקדוש הזה, ועל כל המאזינים דרך רדיו מורשת, ודרך הלוינים, ודרך הטלפונים של קו התורה שע"י ישיבתינו, וכן אלה שלומדים מתוך "האוצר השבועי", הקב"ה ימלא משאלות ליבנו לטובה לעבודתו יתברך שמו, נלך בדרך ה', ננצל את ימי המועד הללו, וימי הספירה הללו, לעלות בתורה וביראת שמיים, ובמידות טובות, בנחת ובשמחה, ויתקיים בנו: "ישראל אשר בך אתפאר". ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

פדיון נפש

בכוונות הרש"ש ע"י מו"ר המקובל רבי בניהו שמזאלי שליט"א

למסירת שמות 02-6222-560

"ופדיון נפש זה הוא תועלת ותרופה לכל צרה שלא תבוא ובפרט לחולים שיתרפאו במהרה, וכבר היו מנסים ובודקים אותו יותר מאלף פעמים, והיה מועיל בעזרת ה' תקף באותה שעה, והייתה נימרת תועלתו ותרופתו לכל אדם והיו אומרים מה גדלו מעשיך ה'" (פרי עין חיים)